

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **Auto Hruška s.r.o.**, IČ: 25877470,
sídlem U staré elektrárny 1895/52, 710 00 Ostrava
zastoupený advokátkou JUDr. Hanou Reclíkovou
sídlem Masařská 323/6, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č. j. MSK 146842/2019, sp. zn. DSH/29145/2019/Bor, o dopravním přestupku provozovatele vozidla

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019 č. j. MSK 146842/2019, sp. zn. DSH/29145/2019/Bor žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Orlová č. j. OD/PŘ/1596/19/JAH ze dne 12. 9. 2019. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, dne 22. 7. 2018 ve 12:31 hodin v obci Orlová na ul. 17. listopadu u č. p. 211 ve směru jízdy od ul. Dr. M. Tyrše k Masarykově třídě nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o silničním provozu*“), jelikož se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s ust. § 18 odst. 4 téhož zákona překročil o 41 km/h nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h, neboť nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 91 km/h. Žalobce tedy jako provozovatel vozidla porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona. Za přestupek mu byla podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že považuje aplikaci ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na tento případ za nepřipustnou a tedy protiprávní. Žalobce namítal, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění ztotožněného pachatele přestupku a jednal tak v rozporu s ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, když úmyslem zákonodárce bylo postihovat pouze neaktivní provozovatele. Žalobce však kontaktní byl a řidiče specifikoval. Žalobce má za to, že jej nelze vinit ze spáchání přestupku z důvodu, že správní orgán má obtíže při kontaktování ztotožněného řidiče přestupku, který je nekontaktní na telefonním čísle poskytnutým žalobcem a který má trvalý pobyt na adrese Městského úřadu Orlová, a poštu si nepřebírá. Orgánu státní správy však nic nebránilo v doručování písemností na adresu trvalého pobytu pachatele přestupku s využitím fikce doručení a vést proti němu řízení, když nelze jen z toho důvodu, že státní správa toleruje existenci takovýchto trvalých pobytů, přenášet odpovědnost na provozovatele vozidel, kteří si plní veškeré své povinnosti. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 129/2016-35 neměl správní orgán vůči žalobci správní řízení vůbec zahajovat. Vzhledem k tomu, že žalobce je činěn vinným ze spáchání přestupku

v podstatě z důvodu, že se správnímu orgánu nepodařilo řidiče zkontaktovat, přestože mu byly žalobcem předány nacionálně řidiče, má žalobce za to, že na uvedený případ přímo dopadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 22 A 37/2015.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 21. 4. 2020 popíral oprávněnost shora uvedených žalobních bodů a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č. j. MSK 146842/2019, sp. zn. DSH/29145/2019/Bor, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Městského úřadu Orlová sp. zn. MUOR S 16890/2018/OD/LUN a žalovaným předloženou žádostí o poskytnutí údajů z informačního systému obyvatel ze dne 25. 2. 2020 a sdělením k žádosti o poskytnutí požadovaných informací ze dne 14. 4. 2020 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že předvoláním k podání vysvětlení k přestupku ze dne 13. 9. 2018 správní orgán I. stupně předvolal žalobce jakožto provozovatele vozidla k podání vysvětlení, neboť prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 22. 7. 2018 v 12:31 hodin řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo, RZ X, v Orlové na ulici 17. listopadu u čp. 211, ve směru jízdy od ulice Dr. M. Tyrše k Masarykově třídě, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 91 km/h, přičemž nejvyšší dovolená rychlost v daném místě je 50 km/h. Na toto předvolání žalobce reagoval tím, že správnímu orgánu I. stupně zaslal předávací protokol a smlouvu o nájmu vozidla č. X a protokol o vrácení ke smlouvě o nájmu vozidla č. X, ve kterých je uvedeno, že motorové vozidlo, RZ X, žalobce jako pronajímatel pronajal N. V. jako nájemci od 19. 7. 2018 do 23. 7. 2018. Správní orgán I. stupně dne 3. 4. 2019 předvolal k podání vysvětlení k přestupku pana N. V. Předmětná zásilka však byla dne 23. 4. 2019 vrácena správnímu orgánu I. stupně s informací, že zásilku nebylo možné vložit do schránky, neboť ji nemá. Poté správní orgán I. stupně dne 2. 5. 2019 předvolal opětovně k podání vysvětlení k přestupku pana N. V. Předmětná zásilka však byla dne 17. 5. 2019 vrácena správnímu orgánu I. stupně. Obě předvolání správní orgán I. stupně zasílal na adresu, která byla uvedena v dokumentech, které předložil žalobce, tj. na adresu O. X, X O., přičemž se jedná o adresu obecního úřadu. Z úředního záznamu ze dne 20. 5. 2020 krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně kontaktoval pana V. na telefonním čísle, které mu sdělil žalobce. Na daném telefonním čísle se ozval muž, který uvedl, že se jedná o pracovní telefon, který dostal po panu V., který už ve firmě půl roku nepracuje.

Žádné další informace ohledně pana V. nevěděl. Usnesením o odložení věci ze dne 22. 5. 2019 správní orgán I. stupně odložil věc přestupku, neboť nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 12. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce jako provozovatel motorového vozidla, RZ X, dopustil předmětného přestupku. Žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně podal proti příkazu dne 14. 6. 2019 odpor. Přípisem ze dne 14. 6. 2019 byl žalobce vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání. Ve spise je rovněž založen protokol o provedeném dokazování mimo ústní jednání podle ust. § 51 a § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 7. 8. 2019. Dne 12. 9. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil předmětného přestupku jako provozovatel uvedeného vozidla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

6. Jako stěžejní žalobní námitka, kterou žalobce ve své žalobě uvedl, byla ta, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění ztotožněného pachatele přestupku. Žalobce tvrdil, že úmyslem zákonodárce bylo postihovat pouze neaktivní provozovatele. Žalobce však kontaktní byl a řidiče specifikoval. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s ust. § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem* a podle ust. § 125f odst. 5 písm. a) *téhož zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*. Rozhodnutí o tom, zda kroky vyvinuté správním orgánem ke zjištění pachatele přestupku byly dostatečné, či nikoliv, je vždy předmětem individuálního hodnocení, které je a musí být závislé na konkrétních skutkových okolnostech dané kauzy (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016 č. j. 6 As 208/2016-37). Ze správního spisu správního orgánu I. stupně je zřejmé, že žalobce na základě přípisu správního orgánu I. stupně ze dne 13. 9. 2018 tomuto orgánu zaslal předávací protokol a smlouvu o nájmu vozidla č. X a protokol o vrácení ke smlouvě o nájmu vozidla č. X. V těchto dokumentech je jako nájemce uveden N. V., bydliště O. č. p. X, X O. a číslo na mobilní telefon. Žádné jiné údaje, jak vyplynulo z obsahu správního spisu o této osobě žalobce správnímu orgánu I. stupně neposkytl. Teprve až při ústním jednání krajského soudu předložil žalobce k důkazu fotokopie občanského průkazu a řidičského průkazu N. V. a ani z průvodky doručeného digitálního dokumentu nelze seznat, že by je žalobce správnímu orgánu I. stupně zaslal. Správní orgán I. stupně následně dvakrát zaslal N. V. na uvedenou adresu předvolání k podání vysvětlení, které nebylo možné vložit do schránky a které byly vráceny správnímu orgánu I. stupně, přičemž adresa O. č. p. X, X O. je sídlem Městského úřadu Orlová. Prvoinstanční správní orgán se tedy po tomto zjištění snažil N. V. kontaktovat jiným způsobem. Dne 20. 5. 2019 správní orgán I. stupně N. V. kontaktoval na telefonním čísle, které mu sdělil žalobce. Na tomto čísle bylo správnímu orgánu I. stupně nějakým mužem sděleno, že se jedná o služební číslo a že pan V. už ve firmě půl roku nepracuje, jiné informace k osobě pana V. nemá. Poté správní orgán I. stupně, jelikož nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti

odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, rozhodl ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, o odložení věci. Teprve až v rámci soudního řízení doručil zdejšímu soudu žalovaný „*žádost o poskytnutí údajů z informačního systému obyvatel ze dne 25. 2. 2020*“, na které je kromě jména a příjmení N. V. uvedeno jeho datum narození X a v rámci zjištěných údajů je dále uvedena adresa trvalého pobytu od 22. 7. 2018 – 30. 6. 2019 O. – L., O. X, X a to, že se jedná o adresu úřadu. Údaje o doručovací adrese u této osoby uvedeny nejsou. K této žádosti při ústním jednání soudu pak zástupkyně žalovaného sdělila, že ani žalovaný neměl k dispozici při jejím podání datum narození žalobce; toto datum bylo vygenerováno předmětným informačním systémem evidence obyvatel. Ze „*sdělení k žádosti o poskytnutí požadovaných informací ze dne 14. 4. 2020*“ adresovaného žalovanému odborem eGovernmentu, které rovněž k důkazu předložil žalovaný spolu s vyjádřením k podané žalobě, bylo dále zjištěno, že N. V. v době od 22. 7. 2018 – 30. 6. 2019 neměl a dosud nemá zřízenou datovou schránku fyzické osoby ani jiný typ datové schránky. Správnímu orgánu I. stupně lze tedy vytknout, že výše uvedená zjištění provedená žalovaným, jakožto odvolacím orgánem, mohl a měl možnost provést v rámci prvostupňového správního řízení. Nicméně jejich neprovedení nemělo za následek, že správní orgán I. stupně nesprávně jednal dále ve správním řízení s žalobcem a nikoliv jím označeným N. V., jehož adresa faktického pobytu se ukázala být jako neznámá, neboť žádná jiná adresa kromě formálně hlášeného pobytu na adrese Městského úřadu Orlová známa nebyla a není. Z uvedeného činí krajský soud závěr, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu ust. § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že opakovaně dvakrát doručoval N. V. výzvu k podání vysvětlení na adresu ohlašovny jeho pobytu, když jiná adresa mu známa nebyla a na tyto výzvy N. V. nijak nereagoval a nelze pominout, že správní orgán I. stupně se pokusil jmenovaného kontaktovat na číslo mobilního telefonu uvedeného žalobcem, avšak bezvýsledně. Závěrem považuje za vhodné krajský soud uvést, že judikáty Nejvyššího správního soudu a rozsudek Krajského soudu v Brně právní zástupkyní v žalobě a posléze i u ústního jednání krajského soudu jsou na nyní řešenou věc zcela nepřiléhavé. Rozsudek NSS č. j. 7 As 129/2016-35 ze dne 29. 9. 2016 řešil totiž otázku obstrukcí používaných v souvislosti s označením pachatele přestupku ze strany provozovatele vozidla; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2016 č. j. 22 A 37/2015 se týkal možnosti použití uložení pořádkové pokuty či předvedení označeného pachatele přestupku v souvislosti s výzvou k podání vysvětlení. Konečně rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020 č. j. 2 As 293/2018-25 se týkal situace, kdy správní orgán I. stupně měl údaje o totožnosti osoby, které vozidlo provozovatel pronajal, a bylo zjevné, v čem mělo protiprávní jednání spočívat - kdy, kde a za použití jakého vozidla, měl tedy jasné informace pro zahájení řízení o přestupku a další vysvětlení ze strany řidiče ve smyslu ust. § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebylo nezbytné. Na rozdíl od tohoto případu v této projednávané věci, jak vyplynulo ze shora uvedeného, správní orgán I. stupně dostatečné údaje o totožnosti osoby nájemce vozidla neměl.

7. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

8. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 30. července 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce